

Dets Tone viste sig at være langt mere oprigtig, end hun havde ventet. Det var øjensynlig skrevet i en meget nedtrykt Sindsstemning og gjorde ikke Forsøg paa at bortlyve Forræderiet. Han tilstod, at han havde baaret sig ad som en æreløs Mand, og at hun havde Grund til at foragte ham. »Min Ulykke er, skrev han, at jeg ikke lærte Dem at kende for længe siden. Saa var jeg ikke bleven den, som jeg nu er. Jeg vil ikke deklamere, men De maa tro mig, naar jeg siger det, at jeg først nu har lært, hvad det vil sige at holde af nogen. Før De helt fordømmer mig, tænk saa paa, at det er Kærlighed, at det er Lidenskab, der har forført mig. Jeg elsker Dem vanvittigt — det er min eneste Undskyldning. Og De, kære Frøken Abildgaard, der har baaret over med mig i saa mange Ting og vist mig Godhed, vil ogsaa gøre det fremdeles, ikke sandt? De vil skrive den dumme og uhæderlige Streg i Glemmebogen. Jeg maa have Lov til at se Dem og tale med Dem, som om der ingenting var sket. Jeg gaar Dem imorgen imøde som sædvanligt, og De vil ikke gøre mig ulykkelig og blive borte. Jeg har saa meget at sige Dem. De er den eneste, jeg kan tale naturligt med, fordi jeg tror, De forstaar mig.«

Efter at Jytte havde læst Brevet igennem et Par Gange, blev hun siddende ved sit Bord med Hænderne for Ansigtet. Til sin Ydmygelse følte hun, at